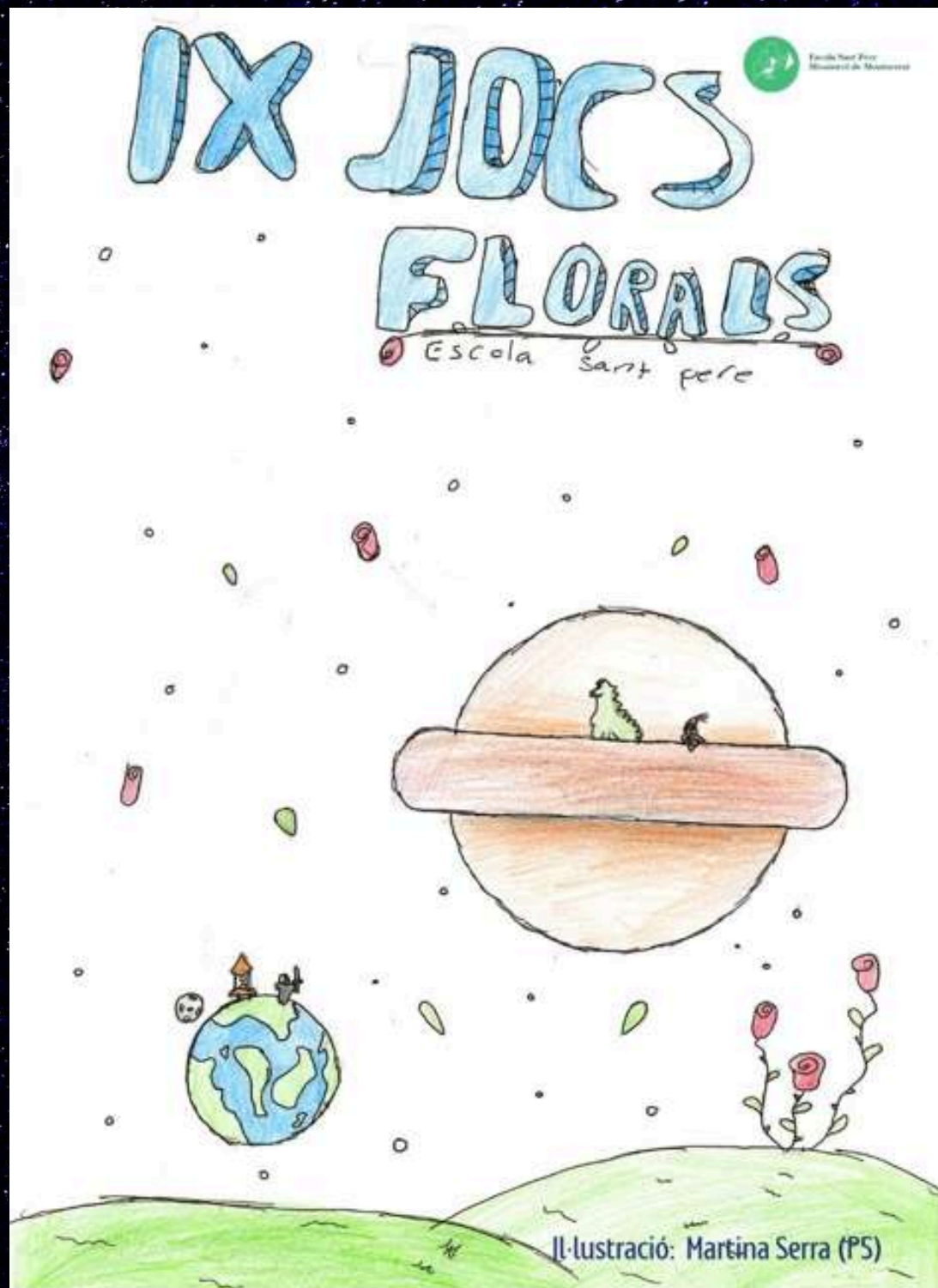

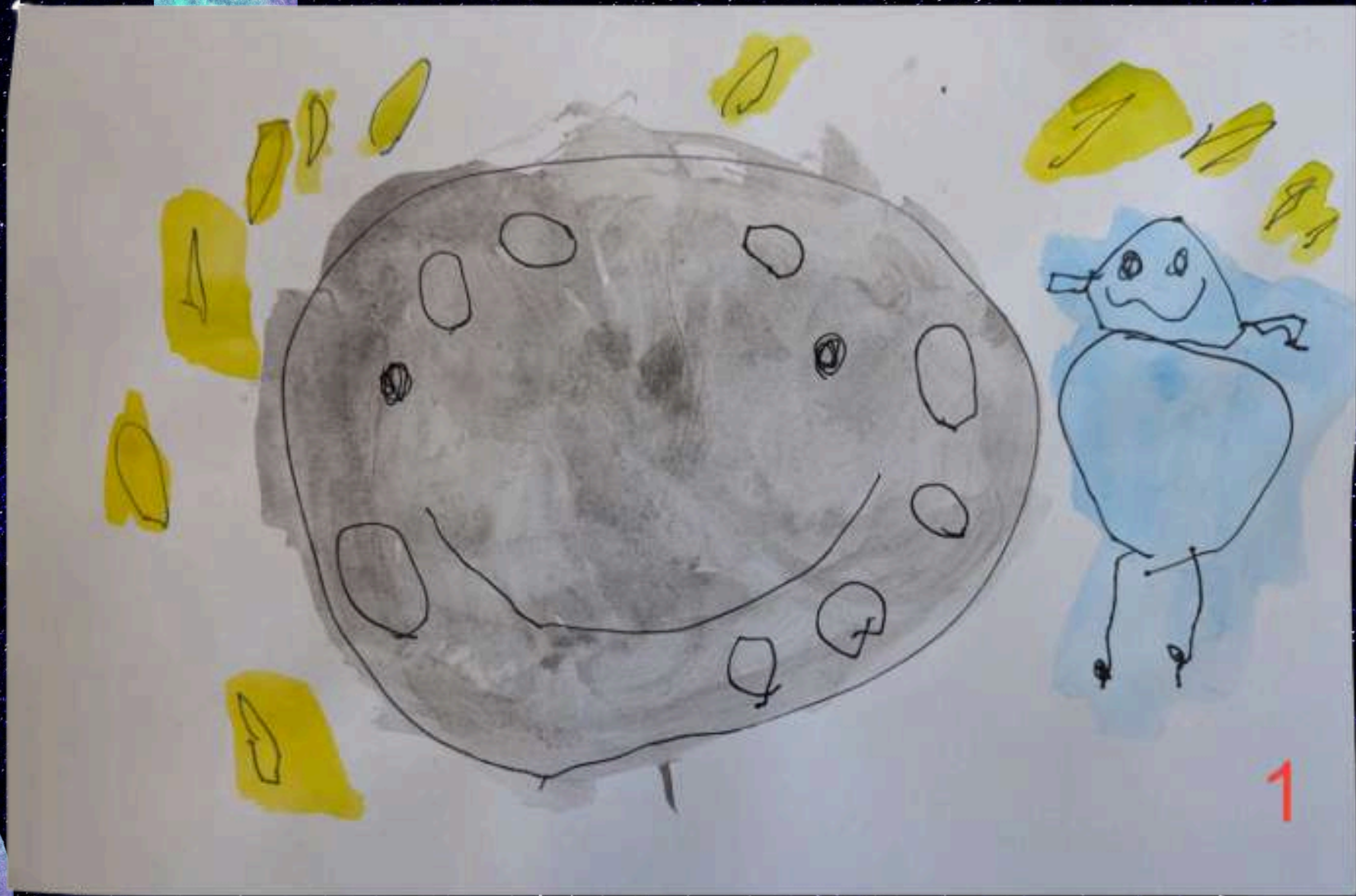
GUANYADORS/ES

IX JOCS FLORALS

Escola Sant Pere
Mònistrol de Mònsterrat

13 : Asil Sefione

14: Guerau Vidal

15: Guillem Martínez

EL SATÈL·LIT I EL METEORIT

TEMPS ERA TEMPS QUAN ELS ANIMALS PARLAVEN I LES PERSONES CALLAVEN HI HAVIA UN SATÈL·LIT QUE ESTAVA MOLT CONTENT, PERÒ ESTAVA MOLT SOL. UN DIA ES VA ADONAR QUE HAVIA PERDUT UN BRAÇ, PERÒ HI HAVIA UN METEORIT QUE VA TROBAR UN BRAÇ I LI VA TORNAR AL SATÈL·LIT. CONTE CONTAT, SI NO ÉS MENTIDA ÉS VERITAT.

RANITA (CATEGORIA INFANTIL-CICLE INICIAL).

PI: Leo Roldán

LA NENA ASTRONAUTA

HI HAVIA UNA VEGADA UNA NENA QUE UN BON DIA VA SOMIAR QUE ERA ASTROANAUTA I ANAVA AMB UN COET CAP A LA LLUNA, EN ARRIBAR LI VAN COMENÇAR A CAURE MOLTS METEÒRITS. ELLA ELS DEIA QUE NO ELS VOLIA FER MAL QUE NOMÉS VOLIA ESTUDIAR LA LLUNA. LLAVORS EL METEÒRITS LI VA DIR QUE NO TINGUÉS POR QUE A L'ESPAI AIXÒ ÉS NORMAL. ES VAN FER AMICS D'ELLA I LA VAN CONVIDAR A FER UN VOL PER TOT L'ESPAI. DESPRÉS LA NENA ELS VA CONVIDAR A VEURE EL SEU PLANETA TERRA. QUAN VAN ARRIBAR, ELS METEÒRITS ES VAN QUEDAR MERAVELLATS DE VEURE TANTA AIGUA, TANTS BOSCOS I TANTA GENT FENT COSES.

- QUINA SORT QUE TENS, LI VAN DIR ELS METEÒRITS A LA NENA, JA HAS VIST QUE ON ESTEM NOSALTRES ÉS TOT FOSC I FRED, EN CANVI AL TEU PLANETA ÉS BEN BONIC. HAS DE CIUDAR-LO I ESTIMAR-LO MOLT.

COM QUE ELS VA AGRADAR TANT, CADA ANY ELS CONVIDAVA A VENIR UNS DIES DE VISITA AL PLANETA TERRA.

I CATACRIC-CATACRAC, AQUEST CONTE JA S'HA ACABAT.

ARTISTA

P2: Daniela Marroig

LA LIA, LA NENA QUE VOLIA SER ASTRONAUTA

Hi havia una vegada una nena que es deia Lia. Quan tornava de l'escola a la tarda, s'asseia davant de la finestra del menjador. Sempre que mirava per la finestra es preguntava: "Què hi haurà fora de la Terra? Com es deu sentir un astronauta en perill?".

Llavors, un dia, en arribar a casa, va tancar els ulls i es va imaginar que era una astronauta que estava a la Lluna. Després va obrir els ulls i va dir: —Jo vull ser astronauta! Serà difícil?

El pare de la Lia, que estava fent el berenar, la va escoltar i va preguntar: —Què has dit?

-La Lia va respondre: Vull ser astronauta.

El pare va sortir de la cuina i va anar fins al menjador per donar-li el berenar. La Lia el va agafar, va seure a la cadira davant de la taula i va començar a menjar. Mentre berenava, va posar vídeos de l'espai; ella volia ser una astronauta de debò.

Vint minuts després va arribar la seva mare. La Lia va córrer cap a ella i va dir: —Mare! Ja has arribat! Com t'ha anat el dia? La mare va respondre: —Molt bé, i a tu? —Molt bé, avui he après molt a l'escola —va respondre la Lia.

La mare li va fer un somriure i va dir: —Bé, ha arribat l'hora de dutxar-se!

La Lia, obedient, se'n va anar a la dutxa. Quan va acabar, mentre el pare feia el sopar, la Lia i la seva mare van llegir uns quants llibres sobre l'espai. Quan el sopar ja gairebé estava llest, la Lia es va oferir a parar la taula. Va sopar pollastre amb patates fregides i, després, es va rentar les dents. En anar a dormir, va tenir un somni genial: va somiar que era una astronauta a la Lluna i que veia les estrelles, els planetes, els asteroides, els cometes i els estels. Unes hores després, ja eren les 07:00 i la Lia estava obrint els ulls quan la mare va aparèixer davant seu vestida d'astronauta! La Lia va acabar d'obrir els ulls i es va quedar bocabadada. La mare va dir: què filla ? Va despertat que fa...La Mare no va poder acabar la frase perquè la Lia la va interrompre: què fas vestida així? La mare va respondre: que anem

a l'espai! Va anem a esmorzar que no fem tard. La Lia es va vestir ràpid i se'n va anar a esmorzar. No volia fer tard! La Lia va preguntar a la mare:

- El papa vindrà?
- La mare va respondre: clar que sí. La Lia va somriure. Va tornar a dir: bé tenim feina si vols anar a l'espai.
- Anem, va dir la Lia, va papa!
- Ja vaig va cridar des de la planta de dalt.

Uns minuts després ja estaven als entrenaments. Estaven llestos per anar a l'espai. Uns dies després estaven a punt per anar a l'espai, mentre estaven a l'aula Lia no parava de fer preguntes, però li van quedar resoltes quan va veure les vistes. Van donar una ullada, però va aparèixer un astronauta, estava en perill per una taca a l'exterior de la nau, van anar a salvar-lo i portar-lo a casa seva. Finalment van arribar a casa de la Lia i se'n van anar a dormir.

AQUEST CONTE ENS ENSENYA QUE SER UN ASTRONAUTA NO
ÉS FÀCIL.

Cutie animals P3 L'elefant

P3: Vera López

EL PETIT PLANETA ATACAT

El petit poble estava a un altre univers. Durant molt temps van estudiar com arribar a altres planetes i, amb molta tecnologia, van construir un coet per arribar a un planeta que es diu Santflai, on hi ha més tecnologia.

— Hem de preparar-nos! El Danke i jo hem d'anar al coet! Anirem a Mart, la Lluna i també a la Terra, que té vida! — van dir.

Van arribar a la Terra, a Monistrol de Montserrat, i van aterrar a la Font Gran. Es van posar uns cascos amb aire del seu planeta. Quan van sortir del coet, la gent els mirava estrany, com si preguntessin: "Qui sou?". Però ells tenien una missió: no separar-nos i anar a una muntanya.

Després de preguntar a molta gent, una persona els va donar un mapa a canvi d'una pedra brillant.

—D'on és aquesta pedra?

—De Mart!

Ens posem en marxa. Tot va molt bé i entrem al coet. Uooooo! Però no té benzina. Estàvem a Montserrat i va començar la nostra aventura.

Van sortir de la nau i vam veure un cotxe que podríem utilitzar per arribar a Montserrat.

—Per què va tan a poc a poc? —va dir la Reinesa que era una adolescent.

—És per la nau que portem al capó.

Un home va dir:

— Torneu-me el cotxe!

Ens vam escapar, però el cotxe es va quedar sense benzina i el vam deixar aparcat.

Fight, P4 Serrat de Ponent

Vam mirar el mapa per anar a l'aeri. Allà hi havia uns guàrdies de seguretat a l'entrada. Vam continuar el camí i vam trobar una cova. Hi havia alguna cosa que brillava. Vam treure les pedres amb molta curiositat: era la pedra que brillava.

Vam sortir corrents amb la pedra i els guàrdies de seguretat els van veure. Llavors vam veure una cosa que volava: era l'home.

—Vinga, pugeu! Tenim la pedra! Molt bé, sou els millors!

Gràcies a aquell home vam tornar sense cap problema. Però el Danke va pensar: «Segur que ara passarà alguna cosa».

—Trucant a Ispa!, que era el capità. Què passa, Danke?

—Ens estan atacant! —va dir la Reinesa.

—Tinc una solució —va dir l'home—. Calmeu-vos. Agafarem la pedra per al coet i la posarem a la punta del coet.

Es van posar alegres. Van posar la pedra brillant i van anar cap a Santflai, però estava tot el planeta destruït.

Van descobrir que els enemics eren els Morns i que estaven a Mart. Hi van anar amb el coet.

Hi havia molts Morns amb armadures. Vam agafar la pedra brillant, la van partir i la van posar a les armadures, i amb la pedra les armadures eren molt millors.

Van intentar lluitar, però tenien molta tecnologia. Al final van decidir posar-se d'acord: que no ataquessin més i que tornessin els seus amics. A canvi, millorariem Mart.

Els Morns van dir que d'acord. Després van passar molts bons moments divertits.

Aquest conte m'ha ensenyat que no fa falta lluitar i que ens hem de posar d'acord.

Fight, P4 Serrat de Ponent

P4: Aitor Pinteño

SOMNI DE LA ROSA BRILLANT COM UNA ESTRELLA.

Hi havia una vegada, en un racó molt llunyà de l'univers, un petit planeta ple de boscos i llacs que brillaven durant la nit. En aquell planeta hi vivia un cavaller valent anomenat Jordi. No anava a cavall, sinó que viatjava amb una nau espacial platejada. El Jordi anava de planeta en planeta ajudant tothom qui ho necessitava. Portava una armadura poc pesant que reflectia la llum de les estrelles i duia una rosa vermella que brillava com una petita estrella.

Un dia, mentre sobrevolava una galàxia desconeguda, va rebre un missatge d'auxili. Ràpidament va dirigir la seva nau cap a un planeta verdós. Allà va conèixer la Laia, una exploradora que intentava protegir el seu poble. El problema era molt greu: dins d'un volcà s'havia despertat una mena de drac fosc, com un forat negre ple de fum i ombres. Cada nit apagava la llum del cel. Sense llum, les plantes es morien i l'aire es tornava fred. En Jordi i la Laia van buscar una solució fins que van arribar a una cova de cristall. Al centre hi creixia la rosa d'estrella, que brillava com un petit sol. La Laia la va agafar i la rosa es va il·luminar encara més. De sobte, el drac gegant va entrar a la cova i la foscor es va estendre per tot arreu. Però en Jordi i la Laia van alçar junts la rosa cap al cel. La seva llum es va expandir com una lluna nova que va creixent. A poc a poc, el drac es va anar fent més petit, més petit... fins que es va transformar en un sol gran i preciós. La foscor va desaparèixer, el cel va tornar a brillar i, al lloc on havia arribat la llum, va créixer un jardí ple de roses lluminoses i agradables.

Categoria Infantil-cicle superior

ASTRONAUTA

P5: Rania Najim

UNA AVENTURA ESPACIAL

Vet aquí una vegada hi havia un poble del Bages, Monistrol de Montserrat... I què passa amb aquest poble? Doncs que aquest poble va tenir contacte amb vida de l'espai!

Una nit d'estiu, a la pista de la Batanera, l'Isaac i jo estàvem jugant a vòlei. De cop i volta vam sentir un soroll molt fort que venia del bosc del costat. Al principi vam pensar que era un porc senglar, així que vam continuar jugant. Però al cap d'un moment vam veure una llum estranya i ja no vam pensar que fos un porc senglar. Vam anar a veure què passava i vam trobar una mini nau espacial destrossada.

Vam intentar tocar-la, però de sobte va sortir un extraterrestre i ens va tirar el superpoder de la bombolla. Ens vam encongir i vam entrar dins d'una bombolla. Quan la bombolla va explotar, vam sortir corrents cap a casa. En arribar, vam pensar que potser seria mala idea explicar-ho als pares, així que ens ho vam guardar per a nosaltres.

L'endemà vam sentir un soroll molt fort a l'armari. El vam obrir i, d'un bot, va saltar l'extraterrestre! Ens vam espantar tant que vam cridar i vam fer un bot de l'ensurt. L'extraterrestre, amb bona intenció, ens va explicar que la seva nau havia tingut un problema i per això havia impactat contra el terra del bosc. També ens va dir que havia vingut a demanar-nos ajuda, perquè nosaltres érem les úniques persones que ho sabíem.

L'Isaac i jo estàvem una mica confosos, però finalment vam dir que sí. Immediatament vam començar a crear un coet per enviar el nen bombolla —així li vam dir pel seu superpoder de la bombolla— de tornada a l'espai. Ens vam posar mans a l'obra i vam anar al súper Monistrol de la tieta del Jan a buscar material, i en vam aconseguir moltíssim.

Virgili

Així va començar l'operació: retorn del nen bombolla a l'espai!

Quan vam acabar, ens havia quedat una mega nau espacial. Vam intentar arrencar-la, però l'extraterrestre va dir:

—No!

Tots vam fer silenci. L'Isaac i jo li vam preguntar per què, i ell ens va explicar que aquells dies havia sentit un sentiment que no sabia ben bé què era, però que ara ja ho havia descobert. Era l'amistat, perquè nosaltres l'havíem ajudat.

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Virgili

P6: Jan Martínez